

ubezpieczenie OC. Ubezpieczyciel nie może odmówić przyjęcia zgłoszenia roszczenia.

§ 30. 1. Ubezpieczyciel, po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w § 29 ust. 2, przeprowadza postępowanie określone w § 22, a następnie przesyła dokumenty dotyczące roszczeń poszkodowanego do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, zawiadamiając o tym osobę zgłaszającą roszczenie.

2. Ubezpieczyciel przyjmujący zgłoszenie roszczenia osoby uprawnionej do odszkodowania, skierowane do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, nie może zaspokoić w całości lub części tego roszczenia bez uprzedniej zgody Zarządu Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego.

§ 31. Przepisy § 24—27 stosuje się odpowiednio, gdy osoba uprawniona do odszkodowania kieruje roszczenie przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, z tym że przewidziany w § 27 ust. 1 termin 30 dni liczy się od daty otrzymania przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny od ubezpieczyciela dokumentów dotyczących roszczeń osoby uprawnionej.

Rozdział 10

Zawiadomienia i oświadczenia

§ 32. 1. Zawiadomienia i oświadczenia, jakie w związku z umową ubezpieczenia OC składane są przez strony tej umowy, powinny być przesyłane listem poleconym.

2. Jeżeli rolnik lub osoba pracująca w jego gospodarstwie rolnym zmienili adres bądź siedzibę i nie zawiadomili o tym ubezpieczyciela, zawiadomienia lub oświadczenia skierowane przez ubezpieczyciela listem poleconym na ostatni adres lub siedzibę tych osób wywierają skutki prawne od chwili, w której doszłyby do nich, gdyby nie zmienili adresu lub siedziby.

Rozdział 11

System taryf ubezpieczeniowych

§ 33. System taryf ustalany jest na podstawie oceny i klasyfikacji ryzyka przejmowanego przez ubezpieczyciela w ramach ubezpieczenia OC.

§ 34. 1. Przy ustalaniu taryfy składek ubezpieczyciel dokonuje oceny ryzyka na podstawie danych statystycznych

przebiegu szkodowości, a w razie braku tych danych — na podstawie opinii rzeczoznawców.

2. Klasyfikacja gospodarstw rolnych powinna uwzględniać charakter prowadzonej działalności specjalistycznej, wyposażenie w podstawowy sprzęt rolniczy, sprzęt specjalistyczny, wielkość gospodarstwa rolnego oraz ewentualną konieczność stałego zatrudnienia w gospodarstwie pracowników.

§ 35. 1. Ubezpieczyciel ustala podstawową stawkę składki ubezpieczeniowej na roczny okres ubezpieczenia, licząc od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

2. Ubezpieczyciel jest obowiązany najpóźniej na dwa miesiące przed rozpoczęciem następnego roku kalendarzowego podać do publicznej wiadomości — przez wywieszenie w siedzibach swoich przedstawicielstw — taryfy składek ubezpieczeniowych za ubezpieczenie OC, które stosowane będą przez niego w następnym roku kalendarzowym.

§ 36. Ustalona przez ubezpieczyciela składka ubezpieczeniowa na roczny okres ubezpieczenia może być w okresie trwania ubezpieczenia podwyższona, jeżeli w ciągu jednego kwartału średni wzrost cen w gospodarce narodowej przekroczy 10% w stosunku do analogicznych wskaźników kwartału poprzedzającego; ustaleń tych dokonuje ubezpieczyciel na podstawie obwieszczeń Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w sprawie wskaźnika wzrostu cen detalicznych towarów i usług konsumpcyjnych.

Rozdział 12

Przepisy końcowe

§ 37. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 18 grudnia 1990 r. w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej rolników z tytułu prowadzenia gospodarstwa rolnego (Dz.U. Nr 89, poz. 526 i z 1991 r. Nr 85, poz. 387), z tym że § 5 pkt 6 tego rozporządzenia obowiązuje do dnia 1 stycznia 1996 r.

2. Do ustalenia zasadności i wysokości roszczeń odszkodowawczych z tytułu szkód powstałych:

- 1) przed dniem 1 stycznia 1991 r. stosuje się przepisy dotyczące ubezpieczeń ustawowych rolników,
- 2) od dnia 1 stycznia 1991 r. do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 38. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

Minister Finansów: w z. *H. Chmielak*

654

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych.

Na podstawie art. 20 ust. 2 oraz art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 i Nr 134, poz. 646) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 31 grudnia 1989 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1990 r. Nr

1, poz. 4 i Nr 50, poz. 295 oraz z 1991 r. Nr 124, poz. 550) § 13 otrzymuje brzmienie:

- „§ 13. 1. Od zaległości podatkowych, których termin płatności został odroczone lub płatność podatku została rozłożona na raty, odsetki za zwłokę pobiera się tylko do dnia wniesienia podania o odroczenie terminu płatności lub o rozłożenie płatności podatku na raty.

2. W razie odmowy odroczenia lub rozłożenia podatku na raty, od nie zapłaconej kwoty zaległości pobiera się odsetki za zwłokę, licząc od dnia następnego po upływie terminu płatności wynikającego z decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określonego w odrębnych przepisach, z których wynika obowiązek wykonania zobowiązania podatkowego bez uprzedniego wydania decyzji.
 3. Jeżeli podanie o odroczenie terminu płatności lub rozłożenie płatności podatku na raty nie zostało przez organ podatkowy załatwione w ciągu dwóch miesięcy, odsetek za zwłokę nie pobiera się od dnia wniesienia podania do dnia następnego po dniu doręczenia decyzji w sprawie odroczenia lub rozłożenia podatku na raty.
 4. Od zobowiązań podatkowych wymienionych w art. 22 ust. 1a ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 i Nr 134, poz. 646), odroczone lub rozłożonych na raty, pobiera się odsetki w wysokości 50% odsetek, o których mowa w § 10:
 - 1) w przypadku wystąpienia podatnika o odroczenie terminu płatności lub rozłożenie płatności podatku na raty przed terminem płatności wynikającym z decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego lub określonym w odrębnych przepisach, z których wynika obowiązek wykonania zobowiązania podatkowego bez uprzedniego wydania decyzji — za okres od następnego dnia po upływie terminu płatności do dnia zapłaty,
 - 2) w przypadku wystąpienia podatnika o odroczenie terminu płatności lub o rozłożenie płatności podatku na raty po terminie płatności zobowiązania — od dnia wniesienia podania do dnia zapłaty.
 5. W razie niedotrzymania terminu płatności raty lub terminu, do którego płatność podatku została odroczone, stosuje się odpowiednio przepis ust. 2, z tym że w przypadku częściowej zapłaty zobowiązań podatkowych określonych w ust. 4, na poczet odsetek za zwłokę zalicza się uprzednio wpłacone odsetki.
 6. W razie wstrzymania, w związku z wniesionym środkiem odwoławczym, wykonania decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, od kwoty objętej wstrzymaniem wykonania nie pobiera się odsetek za zwłokę do dnia doręczenia decyzji organu odwoławczego oraz za okres czternastu dni od daty doręczenia decyzji.”
- § 2. W przypadku wniesienia podania o odroczenie terminu płatności lub rozłożenie płatności podatku na raty przed dniem 15 stycznia 1994 r., jeżeli podanie to nie zostało załatwione w ciągu jednego miesiąca, odsetki za zwłokę pobiera się tylko do dnia wniesienia tego podania.
- § 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r.

Minister Finansów: *M. Borowski*

655

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1993 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie szczególnego nadzoru podatkowego nad wytwarzaniem, obrotem i importem niektórych wyrobów oraz podatku akcyzowego od tych wyrobów.

Na podstawie art. 9 pkt 4, art. 12 pkt 2 i art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 i Nr 134, poz. 646) oraz art. 6 ust. 10 pkt 2 i art. 35 ust. 4 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50, Nr 28, poz. 127 i Nr 129, poz. 599) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1993 r. w sprawie szczególnego nadzoru podatkowego nad wytwarzaniem, obrotem i importem niektórych wyrobów oraz podatku akcyzowego od tych wyrobów (Dz. U. Nr 59, poz. 275, Nr 69, poz. 333 i Nr 81, poz. 381) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

- a) w ust. 2 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie:

„Wartości banderol stanowiące zaliczkę na podatek akcyzowy określają załączniki nr 5, 6 i 9 do rozporządzenia, z tym że w przypadku gdy wartość banderol przewyższa wysokość podatku akcyzowego od wyrobu podlegającego oznaczeniu tą banderolą, to wtedy wartość banderoli stanowiąca zaliczkę na podatek ak-

cyzowy równa się wysokości podatku akcyzowego od tego wyrobu.”,

b) skreśla się ust. 3 i 4,

- 2) po § 1 dodaje się § 1a, 1b, 1c i 1d w brzmieniu:

„§ 1a. 1. Obowiązek oznaczania wyrobów powstaje również w razie:

 - 1) pakowania, rozlania lub rozważenia wyrobów w opakowania jednostkowe,
 - 2) przepakowania, ponownego rozlania lub rozważenia wyrobów w inne opakowania jednostkowe,
 - 3) wystąpienia w obrocie wyrobów oznaczonych nieprawidłowo bądź nieodpowiednimi banderolami lub wyrobów z uszkodzonymi banderolami oraz wyrobów nie oznaczonych banderolami nabytych od organów państwowych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 wyroby są oznaczane znakami legalizacyjnymi w postaci banderol legalizacyjnych. Do banderol legalizacyjnych stosuje się odpowiednio prze-